

ပြည်နားတင့်

ပြိုကွဲသွားသော
အသိုက်အမြုံကလေး နှင့် အမေ့သား

The Broken nest
& Rashmani's Son

ပြိုကွဲသွားသော သိုက်မြိုကလေး -(က)
မြသန်းတင့်

ဘင်္ဂါလီစာရေးဆရာကြီး
Rabindranath Tagore ၏
The broken Nest ကို
ဘာသာပြန်သည် ။

(၁)

ဘူပတိသည် အလုပ်လုပ်ဖို့ မလိုသော လူတစ်ယောက် ဖြစ်၏ ။ သူ
တွင် ဝင်ငွေကလည်း လုံလောက်သည် ။ ရာသီဥတုကလည်း ပူပြင်းသ
ည် ။ သို့ရာတွင် သူ့ခမျာ အလုပ်လုပ်ရန် ကံဇာတာ ပါလာသည် ထင့်။ ထို့
ကြောင့် အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် သတင်းစာတစ်စောင် ထုတ်ဝေသည် ။ ထို့
နောက်တွင် မူကား အချိန်ကုန်ခဲလှချည့်ဟု ညည်းတွားစရာ မလိုတော့ပြီ

။

သူသည် ငယ်စဉ်ကတည်းကပင်လျှင် အင်္ဂလိပ်လို ရေးရ ပြောရသည်

ကို ဝါသနာထုံသည် ။ မလိုအပ်ဘဲ အယ်ဒီတာထံ ပေးစာတွေ ရေးသည် ။ အစည်းအဝေးတို့ ဘာတို့ ရောက်လျှင် ဘာမျှ ပြောစရာ အထွေအထူး မရှိသည့်တိုင် တစ်ခွန်း နှစ်ခွန်းတော့ ထပြောလိုက်ရမှ နေသာထိုင်သာရှိသည် ။ သူတို့ ပါတီထဲတွင် လူချမ်းသာတစ်ယောက် ဝင်ရောက်စေချင်သဖြင့် နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင် များက သူ အင်္ဂလိပ်စာတော်ကြောင်းကို ချီးမွမ်း ပြောဆိုကြသည် ။ သူကလည်း သဘောကျသည် ။

မအောင်မြင်သော ရှေ့နေပေါက်စတစ်ဦးဖြစ်သည့် ယောက်ဖဖြစ်သူ အမွေပဒက သူ့ကို မြှောက်ပင့် ပြောသည် ။

“ အစ်ကိုကြီးနှယ်ဗျာ . . . အစ်ကိုကြီးလို အင်္ဂလိပ်စာ အရေးအသား ကောင်းပုံမျိုးနဲ့ ဆိုရင် အင်္ဂလိပ်သတင်းစာ တစ်စောင်လောက် ထုတ်ဖို့ ကောင်းတာပေါ့။ မိုးကို ပျံနေမှာ ဘဲ ” ဟု ဆိုသည့် အခါတွင် ဘူပတိသည် အကြီးအကျယ် ဘဝင်ခိုက်သွားသည် ။

သူတစ်ပါးသတင်းစာထဲတွင် အယ်ဒီတာထံ ပေးစာ ရေးရသည် မှာ မျက်နှာငယ်လှသည် ။ ကိုယ့်သတင်းစာတွင် ဆိုလျှင် ကလောင်ကို ဇက်ကုန်လွှတ်နိုင်ပြီ။ ဘူပတိသည် ယောက်ဖတော် အမွေပဒကို မန်နေဂျာ ခန့်ပြီးသော သတင်းစာ အယ်ဒီတာ ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်သည် ။ ထိုခေတ်တုန်းက အယ်ဒီတာလုပ်ချင်သူ၊ နိုင်ငံရေးလုပ်ချင်သူတွေ များလှပါဘိခြင်း။ အပေါင်း အသင်းများ သည် ဘူပတိကို ကြည့်၍ အားကျကြသည် ။

ဘူပတိက သတင်းစာလုပ်ငန်းတွင် အားသွန်ခွန်စိုက် လုပ်နေချိန်၌ သူ၏ ကုမ္ပဏီ ဇနီးသည် ချာရလတာသည် အရွယ်ရောက်လာခဲ့သည် ။ အယ်ဒီတာကြီးသည် သူ့အတွက် ထိုမျှအရေးကြီး သော သတင်းကြီးကို ဂရုမစိုက်နိုင်ပါ။ သူ့အဖို့ အရေးကြီးနေသည့် ကိစ္စမှာ အိန္ဒိယအစိုးရ၏ န

ယ်ခွဲ ရေးပေါ်လစီသည် အတားအဆီးများကို ကျော်ဖြတ်ကာ ဆူပူထကြွမှုများကို လျင်မြန်လာစေမည် ဆိုသည့်အချက်သာ ဖြစ်သည်။ ။

သူတို့ ၏ စည်းစိမ်ဥစ္စာ ချမ်းသာသော မိသားစုတွင် ချာရလတာသည် အသီးသီးတော့မည် မဟုတ်သော အပွင့်တစ်ပွင့်ကဲ့သို့ ဝေဆာ ပွင့်လန်းလာခဲ့သည်။ ။ သို့ရာတွင် ဘာကိုမျှ လေးလေးနက်နက်မရှိဘဲ အစစအရာရာ ပြည့်စုံလျက်ရှိသဖြင့် အဆုံးမရှိသော အချိန်များကို အကျိုးမဲ့စွာ ဖြုန်းတီးလျက် ရှိပါသည်။ ။ သူ့တွင် ဘာမျှ လိုလေသေး မရှိ။ ထိုသို့သော အခြေအနေမျိုးတွင် ဇနီးပျိုတစ်ယောက်သည် အခွင့်ရသည် နှင့် ယောက်ျားအနားတွင် တကပ်ကပ်လုပ်နေတတ်သည်။ ။ အိမ်တွင်း ရေးနယ်စပ်ပေါ်လစီများကို ဖောက်ဖျက်တတ်သည်။ ။ သင့်ရာမှ မသင့်ရာသို့ ကျူးကျော် တတ်သည်။ ။ အချိန်မှန်မှ သည် အချိန်မှားသို့ ကျူးကျော်တတ်သည်။ ။ သို့ရာတွင် ချာရလတာမှာ ထိုသို့သော အခွင့် အရေးများကို မရရှာပါ။ ။ သူ့ယောက်ျားကို စောင့်ကြပ်ကာဆီးနေသော စက္ကူပုံကြီးကို ကျော်လွှား၍ မရနိုင်အောင် ဖြစ်နေပါသည်။ ။ သူ့ဇနီးပျိုကို ပစ်ပယ်ထားသည်။ ။ ဘူပတိကို ဆုံးမရန်အတွက် ဒေါ်ကြီး၊ ဒေါ်လေးတို့လို မိန်းမဆွေမျိုးသားချင်းမျိုး ရှိဖို့ ကောင်းသည်။ ။ ထိုသို့ ဆုံးမနိုင်လျှင်မူ ဟုတ်တာပေါ့။ ။ ချာရလတာမှာ အဖော်တို့ ဘာတို့ ညာတို့ ရှိဖို့ ကောင်းတာပေါ့။ ။ သူပခမျာ ဘာမှ လည်း လုပ်စရာ မရှိဘူးဟု ပြောဖော်ရလျှင် ဘူပတိ သဘောပေါက်ကောင်း ပေါက်လာပေလိမ့်မည်။

“ မင်းမိန်းမကို ခေါ်ခဲ့ပါလားကွ။ ဒီမှာ ချာရလတာတို့လို ရွယ်တူမိန်းကလေးဆိုလို့ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး မဟုတ်လား။ ဒီတော့ သူလဲ ပျင်းနေမှာ ပေါ့ ” ဟု ဘူပတိက ယောက်ဖဖြစ်သူ အမ္မာပဒကို ပြောသည်။ ။ အလုပ်များ သည့် အယ်ဒီတာကြီး၏ စိတ်၌ မိမိဇနီးသည် ချာရလတာသည် မိန်းမပေါင်း အဖော်လိုအပ်နေသည် ဟု ထင်နေသည်။ ။ ချာရလ

တာ၏ ယောက်ဖ (အမွေပဒ၏ ဇနီး) မန္တာတိဏီ ရောက်လာသည့်အခါ၌ ဘူပတိသည် သူ့ဇနီးအတွက် အဖော်ရလေပြီဟု စိတ်သက်သာ ရာ ရသွားသည်။ ။

လက်ထပ်ပြီးကာစ၌ လင်မယားနှစ်ယောက်တို့ သည် တစ်ယောက် ကို တစ်ယောက် အသစ် အဆန်း ဖြစ်နေကြသည်။ ။ သို့ရာတွင် အချစ်တ ည်းဟူသော အရုဏ်သည် လင်မယားဘဝတည်းဟူ သော နံနက်ခင်းထဲ တွင် မှေးမှိန်စ ပြုလာသောအခါ၌ ကား အချိန်တို့ သည် ကုန်မှန်းမသိ ကုန်သွား ကြသည်။ ။ ထိုအခါ လန်းဆန်းမှုတို့ သည် လည်း ပျောက်ကွယ် သွားကြကာ လင်နှင့်မယားသည် ပြု နေကျ အလေ့အထ တစ်ခုလို တစ် ယောက်ကိုတစ်ယောက် သဘောထား လာခဲ့ကြသည်။ ။

အမှန်အားဖြင့်မူ ချာရုလတာအတွက် အချိန်တွေ ပိုသည် ဟူ၍ မရှိပါ ။ ချာရုလတာသည် အချိန်ရှိသရွေ့ စာများကို ဖတ်လျက်ရှိပါသည်။ ။ ချာ ရုလတာသည် စာအုပ်ကောင်းများကို ရနိုင်မည့် နေရာများကို မေးမြန်းစုံ စမ်းသည်။ ။ သူများ ထံမှာ အကူအညီ တောင်းသည်။ ။ ယင်းတို့ အထဲတွင် သူတို့ နှင့်အတူ တစ်အိမ်တည်းနေပြီး ကောလိပ်ကျောင်း တတိယနှစ်တွ င် တက်နေသည့် ဘူပတိ၏ ညီဝမ်းကွဲ တစ်ဦးလည်း ပါသည်။ ။ သူ့အကူ အညီကို ရရန်အတွက် ချာရုလတာမှာ သူနွဲ့ဆိုးဆိုးသည် ကိုတော့ သည်း ခံရသည်။ ။ သူ့အပြင်သို့ ထမင်းထွက်စားလျှင် ထမင်းဖိုးပေးသည်။ ။ အင်္ဂ လိပ်စာအုပ် ဖိုး လိုလျှင် ထုတ်ပေးရသည်။ ။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် လည်း သူ သည် အိမ်သို့ အပေါင်းအသင်း သူငယ် ချင်းတွေကို ခေါ်လာပြီး ကျွေးတ တ်မွေးတတ်သေးသည်။ ။ ထိုအခါမျိုးတွင် ချာရုလတာသည် သူ “ဂုရ” ကို အလိုလိုက်သည်။ ။ ဘူပတိက ချာရုလတာထံမှ ဘာမျှ တောင်းဆိုခြင်း မပြုသည့်တိုင် အမားလ်ကမူ သူ၏ စာအုပ်များကို ရှာ ပေးရသည့်အတွက် ချာရုလတာထံမှ အမျိုးမျိုး တောင်းဆို တတ်သည်။ ။

တစ်ခါတစ်ရံတွင် မူ ချာရလတာကလည်း ထိုသို့ တစ်ယောက်ယောက် အတွက် သူ အသုံးကျနေသည့် အဖြစ်မျိုးကို လိုချင်သည် ။ နွဲ့ဆိုးဆိုး၍ အနိုင်ကျခြင်းမျိုးကို လိုချင်နေသည် ။

“ ကျွန်တော်တို့ ကောလိပ်ကို ဘူတန်စော်ဘွားရဲ့ သား လာတယ်။ သူ စီးထားတဲ့ ဖိနပ်က လှ လိုက်တာဗျာ။ နန်းတွင်းသူတွေ ကိုယ်တိုင် ရွှေချည်ထိုးပေးတာတဲ့ ။ ကျွန်တော်လဲ တစ်ရန်လောက် လိုချင်လိုက်တာဗျာ။ အဲဒါမျိုး တစ်ရန်လောက်ရရင်တော့ ဟန်ကျမှာ ပဲ ” ဟု အမားလ်က ပြော သည် ။

“ ဟုတ်လား၊ တို့ ကတော့ နင့်ကို ဖိနပ်ထိုးမပေးနိုင်ဘူး၊ လိုချင်ရင် ပိုက်ဆံ ပေးလိုက်မယ်၊ ဆိုင်မှာ သွားဝယ်ချေ ”

“ ဆိုင်က ရောင်းတမ်းဖိနပ်က ဘယ်ကောင်းမလဲဗျ ” ဟု အမားလ်က ပြော၏ ။

ချာရလတာသည် ထိုဖိနပ်မျိုးကို ဘယ်လိုထိုးရမည်ကို ကောင်းကောင်း မသိ။ သို့ရာတွင် သူ မချုပ်တတ်ဟု လည်း ဝန်မခံချင်။ သူ့တွင် ပူဆာမည့်သူ၊ သူ့ဆီက တောင်းခံမည့်သူဆို၍ အမားလ် တစ်ယောက်သာ ရှိသည် ။ တစ်ဦးတည်းသော တောင်းခံသူကို သူငြင်းပယ်ခြင်း မပြုချင်။ ထို့ကြောင့် ချာရလတာသည် အမားလ် ကျောင်းတက်နေချိန်များ တွင် ဖိနပ်ချုပ်နည်း၊ ဖိနပ်ထိုးနည်း များကို ကျိတ်၍ သင်သည် ။ အမားလ်က ဖိနပ်ချုပ်ရန် ပူဆာပြီး သူ့ဘာသာသူ မေ့မေ့ပျောက် ပျောက် ဖြစ်လောက်ချိန် တစ်ညနေ၌ ချာရလတာက သူတို့ အခန်းသို့ လာ၍ ထမင်းစားရန် အမားလ်ကို ဖိတ်လိုက်သည် ။ အချိန်မှာ နွေရာသီ ဖြစ်၏ ။ ထမင်းစားရန် အမိုးပေးက လသာဆောင် တွင် ပြင်ဆင်ထားသည် ။ ထုံးစံအတိုင်း ဖုန် မဝင်စေရန် ထမင်းပန်းကန်ကို ကြေအဖူးဖြင့် ဖုံးထား၏ ။

အမားလံသည် ကျောင်းမှ ပြန် လာပြီး ရေမိုးချိုး၊ အဝတ်အစားလဲကာ ပေါ်ထပ်သို့ တက်လာခဲ့ သည် ။ ထမင်းစားရန် အကျအနထိုင်ပြီး အဖုံးကို ဖွင့်လိုက်သည့်အခါတွင် ကား . . .

အသစ်ချုပ်ထားသည့် သိုးမွေးဖိနပ် အသစ်စက်စက်ကလေးတစ်ရန်။

ချာရလတာမှာ သဘောကျ၍ ခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ်နေသည် ။

သူလိုချင်နေသည့် ဖိနပ်ကို ရလိုက်သည့်အခါတွင် အမားလံ၏ မျှော်လင့်ချက်သည် တိုး သည် ထက် တိုးလာခဲ့သည် ။

“ နောက်ထပ် လည်စီးတစ်ထည်ရယ်၊ ပိုးပန်းအနားရိုက်ထားတဲ့ လက်ကိုင်ပဝါး တစ်ထည် ရယ်၊ ပြီးတော့ ကုလားထိုင်နောက်မှီတွေမှာ ခေါင်းလိမ်းဆီတွေ မစွန်းအောင် ကုလားထိုင်စွပ်ရယ်၊ အဲဒါတွေလဲ လိုချင်သေးတယ် ”

သူက ပူဆာတိုင်း ချာရလာသည် ငြင်းဆန်၍ ရန်ဖြစ်သည် ။ သို့ရာတွင် သူက ပူဆာတိုင်း ကြင်နာမြတ်နိုးမှုအပြည့်ဖြင့် သူ့ဆန္ဒကို လိုက်လျောတတ်သည် ။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် လည်း အမားလံ က “ အစ်မတို့ လင်မယား ဘယ်လိုလဲ ” ဟု မေးတတ်သည် ။

ထိုအခါတွင် ချာရလတာက “ ဘာ ဘယ်လိုရမှာ လဲ၊ ဒီလိုပဲပေါ့ ” ဟု ဖြေသည့်အခါ ဖြေ၍ “ငါ ဒါတွေ စိတ်မဝင်စားပါဘူး ” ဟု ဖြေသည့်အခါ လည်း ဖြေတတ်သည် ။

သို့ရာတွင် အမားလံကမူ မမေ့ပါ။ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း သတိပေးကာ နေ့စဉ် နေ့တိုင်း ပူဆာ တတ်ပါသည် ။ ထိုအခါတွင် ချာရလတာက လျစ်လျူရှုနေသည် ။ သို့မဟုတ်လျှင်လည်း ရန်ဖြစ် သည် ။ နောက်ဆုံးတွင် သူ့အလိုကို လိုက်လျောကာ သူလိုချင်သည့် အရာကို လုပ်ပေးသည်

ချည်း။ ဤသို့ဖြင့် အပျင်းဖြေ ရသည် ။ လူချမ်းသာတို့ ၏ အိမ်တွင် ချာရု လတာအဖို့ အပျင်းဖြေစရာဆို၍ အမားလ်တစ်ယောက်သာ ရှိသည် ။ အမားလ်၏ အသေးအဖွဲ နားပူနားဆာ လုပ်မှုများ သည် ချာရု လတာ၏ နူးညံ့သော နှလုံးသား၏ အလိုဆန္ဒကို ဖြည့်စွမ်းပေး နေသကဲ့သို့ ရှိသည် ။

ဘူပတီ၏ အိမ်အတွင်းဆောင်များမှာ ဥယျာဉ်ဟု ခေါ်နိုင်သည့် မြေကွက်တစ်ကွက်ကို မျက်နှာမူလျက်ရှိသည် ။ ထိုမြေကွက်ထဲတွင် ထူးခြားသည့် အပင်မှာ အင်္ဂလိပ် ဆီးတော်ပင်များ ဖြစ်သည် ။ ချာရုလတာနှင့် အမားလ်တို့ သည် ထိုနယ်မြေ စည်ပင်သာယာရေးအတွက် ကော်မတီလေး တစ်ခုကို ဖွဲ့စည်းလိုက်ကြ၏ ။ မကြာခဏ တွေ့ဆုံ၍ စီမံကိန်းများ ချမှတ်ကြ၏ ။ ပုံကြမ်းများ ရေးဆွဲကြ၏ ။ သူတို့ နှစ်ဦးသည် စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့် ဥယျာဉ်ကြီး တစ်ခုကို ပြုစုပျိုးထောင် ရန် စိတ်ကူးကြသည် ။

“ အစ်မ ဒီဥယျာဉ်ကြီးကို ရှေးက မင်းသမီးတွေလို အစ်မကိုယ်တိုင် ရေလောင်းရမှာ နော် ” ဟု အမားလ်က ချာရုလတာကို ပြောသည် ။

“ ဟိုအနောက်ဘက်ထောင့်မှာ သမင်ကလေးတွေကိုထားဖို့ တဲကလေးတစ်လုံးလဲ ဆောက်ရမယ် ” ဟု ချာရုလတာက ပြောသည် ။

“ ဘဲကလေးတွေ ကူးဖို့ ကန်ကလေး တစ်ကန်လဲ တူးမယ်လေ ”

“ ပြီးတော့ ကန်ကို ဖြတ်ပြီး တံတားကလေးတစ်ခု ထိုးမယ်၊ အဲဒီ တံတားဘေးမှာ လှေ ကလေး တစ်စင်း ဆိုက်ထားမယ် ”

“ အဲဒီ လှေဆိပ်ကလေးကို ကျောက်ဖြူ လှေကားထစ်ကလေးတွေ ခင်းထားမယ် ”

အမားလ်က စက္ကူနှင့် ခဲတံကို ထုတုသည် ။ ထို့နောက် ပေတံနှင့် အိ

မ်မြောင်ကို ယူပြီး သူတို့ ဥယျာဉ်ကလေးကို ပုံကြမ်း ဆွဲသည်။ ။

သူတို့ သည် နေ့တိုင်း မှန်မှန် တွေ့ဆုံကာ သူတို့ ပုံကြမ်းကို ပြင်ဆွဲကြသည်။ ။ စုစုပေါင်း ပုံကြမ်း နှစ်ဆယ့်ငါးပုံလောက် ဆွဲပြီးပြီ။ သူတို့ သဘောကျ အတည်ပြုပြီးသည့်အခါအတွင်း စရိတ် စကကို တွက်ချက်ကြသည်။ ။ ချာရလတာက မ,တည် စရိတ်အဖြစ် သူလစဉ်ရသည့် အသုံးစရိတ် ထဲမှ ဖဲ့၍ စုသည်။ ။ ဘူပတိမှာ အိမ်တွင်းကိစ္စများကို လုံးဝ သတိထားမိသူ မဟုတ်သဖြင့် ဥယျာဉ် ပြီး သွားသည် နှင့် သူ့ကို ဖိတ်ပြုပြီး အံ့အားသင့်အောင် လုပ်မည်ဟု သူတို့ စိတ်ကူးထားကြသည်။ ။ သူ့ စိတ်ထဲတွင် မူ ထိုဥယျာဉ်ကလေးကို အာလာဒင်၏ မီးအိမ်ဖြင့် ဖန်ဆင်းကာ ဂျပန်မှ ရောက်လာ သည် ဟု ထင်ကောင်း ထင်ပေလိမ့်မည်။ သူတို့ပသည် စရိတ်များကို ကျဉ်းပစ်သည့်တိုင် ချာရလ တာ၏ လစဉ်စုငွေဖြင့် လုံလောက်ခြင်း မရှိပါ။ ထို့ကြောင့် အမားလ်သည် ဥယျာဉ်ပုံကြမ်းကို ပြန်ဆွဲ ရသည်။ ။

“ စရိတ်က သိပ်များ နေတော့ ရေကန်ကလေးကို မထည့်တော့ဘူးလေ ” ဟု အမားလ်က ပြောသည်။ ။

“ ဟင်၊ ကန်ကလေး မရှိရင် ငါစိုက်ချင်တဲ့ ကြာပန်းပြာတွေလည်း ဘယ်မှာ စိုက်လို့ ရတော့ မှာ လဲ ” ဟု ချာရလတာက ပြော၏။ ။

“ သမင်လေးတွေ ထားမယ့်တဲမှာ အုတ်ကြွပ်မိုးမယ့်အစား သက်ငယ်ပဲမိုးရင် မကောင်းဘူး လား ”

“ ဒီလိုဆိုရင် တဲတွေ ဘာတွေ ထိုးမနေပါနဲ့ တော့။ ဒီတိုင်းပဲ ထားလိုက်ပါတော့ ” ဟု ချာရ လတာက စိတ်တိုတိုဖြင့် ပြောသည်။ ။

သူတို့ သည် မောရီလျှူကျွန်းမှ လေးညင်းပင်များကို စိုက်ရန် စိတ်ကူးကြသည်။ ။ ကာဏာ တိတ်မှ စန္ဒကူးပင်များ စိုက်ရန်နှင့် သီဟိုဠ်

ရှိ မုန်ညင်းစေတို့ ကို မှာ ချ် စိုက်ရန်လည်း စိတ်ကူးကြ သည် ။ ထို့ကြောင့် အမားလ်က အင်္ဂလိပ် ဆီးတော်ပင်များ စိုက်မည့်အစား မဏီဘိုလာ ဈေးမှ ဒေသ တွင် ပေါက်သည့် အပင်များကို စိုက်ရန် ပြောသည့်အခါတွင် ချာရလတာ၏ မျက်နှာမှာ ရှုံ့မဲ့သွား သည် ။

“ ဒီလိုဆိုရင် တို့ ဥယျာဉ်က ဘာထူးတော့မှာ လဲ ”

စရိတ်ကို တတ်နိုင်သမျှ လျှော့ပေါ့သော်လည်း လျှော့ပေါ့၍ မရတော့ပြီ။ ချာရလတာက လည်း သူ့စိတ်ကူးကို နည်းနည်းကလေးမျှ အလျှော့မပေးနိုင်။ အမားလ်မှာ လည်း စိတ်ပျက်နေ သည် ။ သို့ရာတွင် ချာရလတာကို အားပေးပါသည် ။

“ ဒါဆိုရင် အစ်မ အစ်ကိုကို ပြောပါလား၊ သူက ပိုက်ဆံ ထုတ်ပေးမှာပေါ့ ”

“ ဟင့်အင်း၊ မပြောချင်ပါဘူး၊ ဒီလိုဆိုရင် တို့ တစ်တွေ တိတ်တိတ်ကလေး သူ အံ့ဩ အောင် ဥယျာဉ်တစ်ခု စိုက်ပြတာ ဘာအဓိပ္ပာယ် ရှိတော့မှာ လဲ၊ တကယ်က ဒီ ဥယျာဉ်ကလေးဟာ တို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်ကူး၊ သူက အင်္ဂလိပ် ကုမ္ပဏီတစ်ခုကို ငှားပြီး ဥယျာဉ်စိုက်ခိုင်းရင် ဘယ်နှယ် လုပ်မလဲ၊ ဒီလိုဆိုရင် တို့ စီမံကိန်းကလေးလဲ ပျက်သွားရောပေါ့ ”

သူတို့ နှစ်ယောက်သည် အင်္ဂလိပ် ဆီးတော်ပင်များ အောက်တွင် ထိုင်ကာ သူတို့ ဥယျာဉ် ကလေးနှင့် ပတ်သက်၍ တိုင်ပင်ကြသည် ။ ထိုစဉ် ချာရလတာ၏ ယောကမဖြစ်သူ မန္တတိဏီက သူတို့ ကို အိမ်ပေါ်မှ လှမ်းခေါ်သည် ။

“ ဟဲ့ မှောင်လှပြီ၊ ဥယျာဉ်ထဲမှာ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ ”

“ ဆီးတော်သီးမှ ညှို့တွေ လိုက်ကောက်နေတာ ” ဟု ချာရလတာက

ဖြေသည်။ ။

မန္တတိဏိက အဟုတ်ထင်မှာ တ်ကာ

“ ဒီလိုဆိုရင် ငါ့ဖို့ လည်း နည်းနည်းကောက်ခဲ့ ” ဟု လှမ်းအော်သည်

။

သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံး သဘောကျ၍ ရယ်မိကြသည်။ ။ သူတို့ ဥယျာဉ်ကလေး၏ ပျော်စရာ အကောင်းဆုံး အချက်မှာ ဥယျာဉ်ပျိုးနေမှန်းကို မသိဘဲ လျှို့ဝှက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ။ မန္တတိဏိတွင် ကောင်းသော အရည်အချင်းများ ရှိကောင်း ရှိမည်။ သို့ရာတွင် သူ့မှာ စိတ်ကူး စိတ်သန်း မရှိ။ ဥယျာဉ်ကလေးတစ်ခုကို ပျိုးရခြင်းသည် မည်မျှ ပျော်စရာကောင်းသည်ကို သူ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ နားလည်နိုင်မည် မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် သူတို့ နှစ်ယောက် ကျိတ်၍ တိုင်ပင်နေကြသည် ကို သူ့ကို လည်း အသိမပေးကြ။

သူတို့ ဥယျာဉ်ကလေး တည်ဖို့ စရိတ်စကကလည်း တော်တော်နှင့် မစုမိနိုင်။ သူတို့ နှစ် ယောက်ကလည်း ဥယျာဉ်ကလေး တည်ဖို့ စိတ်ကူးကို လက်မလျှော့ကြ။ သို့တိုင်အောင် သူတို့ နှစ် ယောက်၏ ဆီးတော်ပင် စီမံကိန်း ကောမတီသည် မှန်မှန်ကြီး အစည်းအဝေးထိုင်သည်။ ။ အမားလ် က သမင်ကလေးတွေ ထားရန် တဲကလေး လေး၊ ရေကန်နှင့် ရေဆိပ်အဆင်း လှေကားထစ် ကလေးများ လုပ်ရန် တစ်နေရာရွေးသည်။

တစ်နေ့သ၌ အမားလ်က ဆီးတော်ပင် အနီးတွင် လမ်းကလေး တစ်လမ်းခင်းရန် ပေါက် ပြားဖြင့် နေရာပေးနေစဉ် ချာရုလတာက . . .

“ နင် စာရေးတတ်ရင် သိပ်ကောင်းမှာ ပဲနော် ” ဟု ပြောသည်။ ။

“ ဘာဖြစ်လို့ လဲ ”

“ နင် စာရေးတတ်ရင် တို့ ဥယျာသ်ကလေး အကြောင်းကို စာတစ်ပုဒ် ရေးမှာ ပေါ့၊ အဲဒီ စာထဲ မှာ ကန်ကလေးရယ်၊ သမင်တဲကလေးရယ်၊ ဆီးတော်ပင်အောက်က လမ်းကလေးရယ် . . . ၊ အဲဒီ အကြောင်းတွေကို ထည့်ရေးမှာ ပေါ့၊ ဒီလိုဆိုရင် ဒီဥယျာသ်ကလေးအကြောင်းကို ဖတ်ရတာ သိပ် ကောင်းမှာ ပဲ၊ တို့ နှစ်ယောက်ပဲ ဒီဥယျာသ်ကလေးအကြောင်းကို နားလည်ပြီး သဘောကျနေကြမှာ ၊ တခြားလူတွေကတော့ သာမန်လောက်ပဲ အောက်မေ့မှာ ၊ သိပ်ဖတ်လို့ ကောင်းမှာ ပဲ၊ ရေးကြည့်ပါ လားဟယ် . . . ၊ နင်ရေးမယ်ဆိုရင် ဖြစ်မှာ ပါ ”

“ ကျွန်တော် ရေးရင် အစ်မ ဘာပေးမှာ လဲ ”

“ နင် ဘာလိုချင်သလဲ ”

“ ကျွန်တော့် ခြင်ထောင်ပေါ်မှာ နဂါးရုပ်ကြီးရေးမယ်၊ အဲဒီ နဂါးရုပ်ကို အစအဆုံး ရွှေခြည် ထိုးပေး ”

“ ကြိုကြီးစည်ရာဟယ် . . . ၊ ခြင်ထောင်ကို ရွှေခြည်ထိုးရတာ လွယ်တယ်မှတ်လို့ လား . . . ”

ခြင်ထောင်များကို အကျဉ်းထောင်များ လို၊ ပိုက်ကွန်များ လို ချုပ်ထားသည် မှာ ကျက်သရေ မရှိကြောင်း၊ ကိုးဆယ့်ငါးရာခိုင်နှုန်းသော လူများ သည် အလှအပကို အရသာ ခံစားတတ်ကြ ကြောင်း၊ အရုပ်ဆိုး အကျဉ်းတတ်သည် ကိုလည်း ဂရုမထားကြကြောင်းဖြင့် အမားလ်က ပြောပြ သည် ။ သူ့စကားကို ချာရလတာကလည်း သဘောတူသည် ။ ထို့ကြောင့် အမားလ်စကားကို သဘောကျသွားကာ သူ့ကိုယ်တိုင် ရွှေခြည်ထိုးခြင်ထောင်ကို သဘောကျချင်သလိုလို ဖြစ်လာ သည် ။ သူတို့ သည် ကိုးဆယ့်ငါး ရာခိုင်နှုန်းသော လူတွေထဲမှာ မဟုတ်၊ နှစ်ဦး ကော်မတီလေးတစ် ခု ဖြစ်သည် ဟု ထင်သွားသည် ။

“ ဟုတ်ပြီ၊ ဒီလိုဆိုရင် ငါ ရွှေခြည်ထိုးပေးမယ်၊ နင်ကသာ စာညွန့်ကလေး တစ်ပုဒ် ရေးပေး ”

“ ဘာလဲ . . . ၊ အစ်မက ကျွန်တော် မရေးတတ်ဘူးလို့ ထင်လို့ လား ”

“ ဒါဖြင့် နင် စာရေးနေတယ်ပေါ့၊ ဒီလိုဆို ငါ့ကို ပြပါလား ”

“ နောက်မှ ကြည့် ”

“ ဟင့်အင်း၊ ခု ကြည့်ချင်တယ်၊ သွားပါဟယ်၊ သွားယူချေပါ၊ ငါ ဖတ်ချင်လို့ ပါ၊ ရှိခိုးပါရဲ့ ”

အမားလ်သည် သူရေးထားသည့် စာညွန့်ကလေးကို ချာရလတာအား မပြရဲဘဲ ဖြစ်နေ သည် ။ သူ့စာညွန့်ကို ကြည့်ပြီး ချာရလတာ နားမှလည်ပါမည်လေ၊ အထင်များ လွဲသွားလေမည် လား၊ မကျေမနပ်များ ဖြစ်သွားလေမည်လားဟု လည်း စိုးရိမ်နေသည် ။ အမားလ်သည် မျက်နှာနီနီ ဖြင့် လည်ချောင်းကို ရှင်းလိုက်ကာ သူ့စာညွန့်ကို ဖတ်ပြသည် ။ ချာရလတာက မြက်ခင်းပေးတွင် ထိုင်ကာ ဆီးတော်ပင် မြစ်ကြီးကို မှီရင်း နားထောင်နေသည် ။

စာညွန့်၏ ခေါင်းစဉ်မှာ “ ကျွန်တော့် မှတ်စုစာအုပ် ” ဟု အမည်ပေးထားသည် ။

“ အို . . . အပြစ်ကင်းသော မှတ်စု စာအုပ်ကလေး ငါ့စိတ်ကူးစိတ်သန်းများ သည် သင့် စာ မျက်နှာများ ပေါ်တွင် စွန်းထင်းခြင်း မရှိကြသေး။ သင်သည် ကံကြမ္မာ၏ နဖူးစာရေးခြင်းကို မခံရ သေးသော မွေးကင်းစကလေးငယ်၏ နဖူးပြင်ကဲ့သို့ သန့်စင်ပါ၏ ။ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်သော သဘောကိုလည်း ဆောင်ပါပေ၏ ။ သင့်နောက်ဆုံး စာရွက်ပေါ်တွင် ငါရေးသားရမည့် နေ့ရက် သည် မည်မျှ ဝေးလံသေးသနည်းဟု ငါ စဉ်းစား

မိပါ၏။ သင်၏ အပြစ်ကင်းစင်သော စာရွက် ကလေးများ သည် ငါရေး မည့်စာများ ၏ အဓိပ္ပာယ်ကို နားလည်နိုင်ဦးမည် မဟုတ်သေး ” စသည် ဖြင့် ရေးထားသည်။

သစ်ရွက်များ ၏ အရိပ်ထဲတွင် ရောက်နေသည့် ချာရုလတာမှာ သူ့ စာကို နားထောင်နေ သည်။ စာဖတ်ပြီး အတန်ကြာသည့်တိုင် ချာရုလ တာသည် ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေသည်။

“ ဒါတောင် သူ့ကိုယ်သူ စာမရေးတတ်ဘူးတဲ့ ” ဟု ချာရုလတာက ပြောသည်။

ထိုနေ့က သစ်ပင်အောက်တွင် အမားလ်သည် ရသစာပေ ဖန်တီးမှုကြောင့် ရသည့် ယစ်မူး သည့် အရသာကို ခံစားလိုက်ရသည်။ သူ့အဖော်က ပျိုပျိုရွယ်ရွယ်၊ သူ့ ရသဖူးများက လတ်လတ် ဆတ်ဆတ်၊ ညနေခင်းနေရောင်သည် သူတို့ နှစ်ဦးအပေါ်တွင် ဂါထာမန္တန်ဖြင့် ညှို့ ထားသည့် နှယ်...။

“ အမားလ်ရေ၊ ဆီးတော်သီး နည်းနည်းတော့ ကောက်သွားဦးမှ ၊ နို့ မို့ရင် မန္တတိဏိက တစ် မျိုးထင်နေလိမ့်မယ် ”

အမားလ်သည် လည်းကောင်း၊ ချာရုလတာသည် လည်းကောင်း သူ တို့ တွေ့ရှိချက်ကို မန္တတိ ဏိကို ရှင်းပြရန် မရည်ရွယ်ပါ။

ထို့ကြောင့် သူ့အတွက် ဆီးတော်သီးများကိုသာ ကောက်ခဲ့ကြပါသည်။

။ * * *

(၂)

တခြားစိတ်ကူးတွေ ပေါ်လာသည့်အခါတွင် ဥယျာဉ်ကလေး တည်ဆောက်ရေး စိတ်ကူး သည် လည်း ထုံးစံအတိုင်း ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့သည်။ ။ အမားလ်နှင့် ချာရုတို့ မှာ ထိုစိတ်ကူးကလေး ပျောက်ကွယ်သွားသည်ကို သတိပင် မထားမိကြပါ။ ယခုအချိန်၌ သူတို့ နှစ်ယောက်၏ စကားထဲ တွင် အမားလ်၏ ဆောင်းပါးများကသာ လွှမ်းမိုးနေပါသည်။ ။

အမားလ်သည် သူ့ကို လိုက်ရှာပြီး တွေ့သည် နှင့်

“ အစ်မရေ၊ ကျွန်တော် စိတ်ကူးတစ်ခု ရတယ် သိလား ”

ချာရုမှာ စိတ်အားထက်သန်လျက်

“ ဟုတ်လား၊ လာ ဒီလိုဆို တောင်ဘက်ဝရန်တာမှာ ထိုင်ပြီး ပြောရအောင်။ ဒီနားမှာ စကား ပြောရတာ မလွတ်လပ်ဘူး။ ခဏနေရင် မန္တာလာပြီး ကွမ်းယာ ဦးမှာ ”

တေ ၁၄ ဘက် ဝရန်တာ ၁ မှာ ကသ္မိယ အိမ်များ လိုဝရန်တာအကျယ်ကြီး ဖြစ်သည်။ ။ ချာရုက ကုလားထိုင် အဟောင်းကြီးတစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်ပြီး အမားလ်က ဝရန်တာ လက်ရန်းကို ဖင်ခုထိုင်၍ ခြေထောက်ဆန့်ရပ်သည်။ ။

သူ့ဆောင်းပါးအကြောင်းအရာမှာ အမြဲတန်း ရှင်းလင်း ပီသနေသည် မဟုတ်ပါ။ ရှင်း၍ မရ အောင် ရှုပ်ထွေးနေသည့် အကြောင်းအရာများလည်း မဟုတ်ပါ။ သူ့ကိုယ်က ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး စဉ်းစားထားခြင်းကြောင့် အရှင်းရ ခက်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

အမားလ်က

“ ကျွန်တော်လည်း ကောင်းကောင်း မပြောတတ်ဘူး အစ်မ ”

“ ရပါတယ်၊ မင်းဆိုလိုတာ အစ်မ နားလည်ပါတယ်။ ရေးသား ရေးချလိုက်။ ရေးလိုက်တော့ ရှင်းသွားပါလိမ့်မယ် ”

သူတို့ နှစ်ယောက် စကားပြောလျှင် တချို့ကို သူမ နားလည်သည် ။ တချို့ကိုလည်း သူမ နားမလည်။ သို့ရာတွင် အမားလ် စကားပြောသည် ကို နားထောင်ရသည် မှာ ပျော်သည် ။ သူတို့ နှစ် ယောက် သည် လို တွေ့ဆုံနေရသည် ကပင်လျှင် ပျော်စရာ ကောင်းနေပြီ။

ညရောက်လျှင် သူမက မေးတတ်သည် ။

“ ဒီနေ့ ဘယ်လောက် ရေးပြီးပြီလဲ ”

“ ဒီလောက် မြန်မြန် ဘယ်ပြီးမလဲ အစ်မရယ် ”

နောက်တစ်နေ့ မနက်ရောက်သည် တွင် ချာရုက စိန်ခေါ်သည် ။

“ ဘယ်လိုလဲ၊ ခုထိ မပြီးသေးဘူးလား ”

“ စောင့်ပါဦး။ ကျွန်တော် စဉ်းစားနေတုန်းမို့ပါ ”

“ ဘာကိုများ ဒီလောက် စဉ်းစားနေရတာ လဲ ”

ဟု ချာရုက မကျေနပ်သံဖြင့် ဆိုသည် ။

သို့ရာတွင် ညနေပိုင်းရောက်လျှင် စိတ်ကောက်နေသော ချာရု၏ သု န်မှုန်မှုန်သည် တုဏှိဘာ ဝေပြုခြင်းသို့ မရောက်မီကလေးတွင် အမားလ် ရောက်လာကာ အိတ်ထဲမှ လက်ကိုင်ပုဝါကို ထုတ် ချင်ဟန်ဆောင်ရင်း မှတ်စုစာအုပ်ကလေးကို ပေါ်အောင်လုပ်ပြသည် ။ စာအုပ်ကလေးကို မြ င်သည် နှင့် စကားမပြောတော့ ဟူသော ချာရု၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို မေ့သွားကာ

“ အမယ် ကြည်စမ်း။ ရေးပြီးပြီတော့၊ အစ်မကို ပြစမ်း၊ ဖတ်ချင်တယ် ပေးပါ ”

“ မပြီးသေးဘူး အစ်မရဲ့ ၊ နည်းနည်းလေး ကျန်သေးတယ်။ အားလုံးပြီးတော့ ဖတ်ပြမယ် ”

“ ဟင့်အင်း၊ ခုဖတ်ပြ ”

တကယ်တော့ အမားလ်ကလည်း ဖတ်ပြချင်ပါသည် ။ သို့ရာတွင် ချာရုက အတင်းလု မယူ မချင်း ဖတ်မပြသေးပါ။ ထိုပနောက် သူသည် စာရွက်များကို တဖျတ်ဖျတ်လှန်ကာ စာမျက်နှာလိုက် စီနေသည် ။ နောက်ဆုံးတွင် အမှားပြင်ရန် ခဲတံကို ကောက်ကိုင်၏ ။ ထိုအတောအတွင်း၌ ကား ချာရု သည် ပြိုတော့မည့် မိုးတိမ်လို သူ့စာရွက်ပေါ်တွင် ဝဲကာ ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြင့် စောင့်နေသည် ။ အမားလ်က စာပိုဒ် တစ်ပိုဒ် ရေးလိုက်တိုင်း မည်မျှ တိုသည် ဖြစ်စေ သူမကို ချက်ချင်း ဖတ်ပြ ရသည် ။ မရေးရသေးသည့် ကျန်စာကြောင်းများမှာ သူတို့ ပြောသည့် စကားလုံးများ ၊ သူတို့ တွေး သည့် အတွေးများ ထဲတွင် ချန်ရစ်ထားပစ်ခဲ့သည် ။

တစ်ခါ ဥယျာဉ်ထဲတွင် သူတို့ နှစ်ယောက် ထိုင်ပြီး ထွေရာစိတ်ကူးတို့ကို ပြောကြသည် ။ သူတို့ နှစ်ယောက်မှာ ကဗျာကို ရိတ်သိမ်းပြီးလေပြီ။ လောကကြီးကို မေ့နေလေပြီ။

တစ်ညနေတွင် အမားလ်သည် ကျောင်းမှ ပြန်လာ၏ ။ သူ့အိတ်ထဲတွင် ဖောင်းနေသည် ။ ချာရုသည် ပြတင်းပေါက်တွင် ရပ်နေရာမှ သူ့အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာ လာချင်း လှမ်းမြင်လိုက်သည် ။ သူမက အတွင်းဆောင်အဝသို့ ထွက်လာကာ လက်ခုပ်လှမ်းတီးသည် သည် ။ မည်သူမျှ မကြားပါ။ ချက်ချင်းပင် သူမသည် သူထိုင်နေကျ ဝရန်တာဆီသို့ ထွက်လာကာ မန်

မတ္တဒတ္တရေးသည့် စာအုပ် တစ်အုပ်ကို ယူ လာပြီး ဖတ်ဖို့ ကြိုးစားသည် ။ ဒတ္တမှာ အမားလ်လို စာမျိုးကို ရေးသည့် ပွင့်သစ်စ စာရေးဆရာ ဖြစ်သည် ။ ထို့ကြောင့် အမားလ်က သူ့ကို ဘယ်တော့မျှ ချီးမြှောက်ပြောခြင်း မရှိပါ။ ထိုမျှမက ဒတ္တ စာအုပ်လိုပင် ဒတ္တ၏ လေမျိုးကို တု၍ အပြောင် အပြက် ဖတ်ပြတတ်သေးသည် ။ ထိုအခါမျိုးတွင် ချာရက စိတ်ကောက်ပြီး စာအုပ်ကို ဆွဲယူလွှင့်ပစ်လိုက်သည် ။ ယခု အမားလ်၏ ။ ခြေသံကို ကြားသည့်အခါတွင် ချာရသည် ဒတ္တ၏ “ ကာလကံသာ ” ဝတ္ထုကို မျက်နှာအပ်ပြီး သဲကြီး မဲကြီး ဖတ်ဟန်ဆောင်နေလိုက်သည် ။ အမားလ် ဝရန်တာဘက်သို့ ရောက်လာတော့လည်း ချာရ က မော့မကြည့်၊

“ အစ်မ ဘာတွေ ဖတ်နေတာလဲ ”

ချာရက ပြန်မဖြေသည့်အခါတွင် အမားလ်သည် သူသည် စာအုပ်ကို ကြည့်ရန် ကုလားထိုင် နောက်သို့ သွားရပ်သည် ။

“ ဩ၊ လက်စသတ်တော့ ဒတ္တရဲ့ ဝတ္ထုပါလား ”

“ မနှောင့်ယှက်နဲ့ ကွာ၊ စာဖတ်နေတယ် ”

အမားလ်က ကုလားထိုင်နောက်တွင် ရပ်မြဲရပ်ရင်း တမင်လှောင်ပြောင်သည့် အသံဖြင့် စာကို လိုက်ဖတ်နေသည် ။

“ ကျွန်တော်သည် မြက်ပင် ဖြစ်၏ ။ မြက်ပင်သေးသေးကလေးသာ ဖြစ်ပါ၏ ။ ကျွန်တော့် အစ်ကို ဖြစ်သည့် သောကပင်ကြီးမှာ ကြက်သွေးရောင် ဆင်မြန်းနေပေပြီ။ ကျွန်တော်ကမူ မြက်ပင် ကလေးတစ်ပင်မျှသာ ဖြစ်ပါ၏ ။ ကျွန်တော့်တွင် အပွင့် မရှိပါ။ အရိပ်မထွက်ပါ။ ကောင်းကင်ကို မော့မကြည့်နိုင်ပါ။ နွေဥဩသည် ကျွန်တော့်အပေါ်တွင် လာနားပြီး ကမ္ဘာကြီးကို တေးဆိုမပြပါ။ အို သောကပင်။ သို့ငြားလည်း သင်၏ အပွင့်ဝေသော ပင်မြင့်ထက်မှ နေ၍ ကျွန်တော့်ကို အထင်သေး

စွာနဲ့ မကြည့်ပါနှင့်။ သင့်ခြေရင်းတွင် ရှိသော်လည်း အထင်မသေးပါနှင့်
”

အမားလ်က စာကို မဖတ်တော့ဘဲ သူ့ပါးစပ်မှ ရွတ်နေသည် ။

ကျွန်တော်သည် ငှက်ပျောခိုင် တစ်ခိုင် ဖြစ်ပါ၏ ။ စိမ်းသော
ငှက်ပျောခိုင် တစ်ခိုင် ဖြစ်ပါ၏ ။ အို နောင်တော် ဖရုံပင်။ ကျွန်တော်လ
ည်း သက်ငယ်မိုးသို့ တက်ပြီး ပျော်ပါးနိုင်သည့် ဖရုံပင် မဟုတ်ပါ။ အလွ
န်စိမ်းသော ငှက်ပျောပင် တစ်ပင် ဖြစ်ပါ၏ ။

ချာရု စိတ်မဆိုးနိုင်တော့။ ရယ်မောကာ စာအုပ်ကို ပစ်ချပြီး

“ ကောင်လေးက တော်တော် မနာလိုတတ်တာပဲနော်၊ ကိုယ်ရေးတာ
က လွဲရင် တစ်ခြားသူ ရေးတာ မှန်သမျှ ဘာမှ မကောင်းဘူးလို့ ထင်နေ
တယ် ”

“ အစ်မကတော့ ပါရမီရှင်ကြီး မဟုတ်လား။ မြက်ပင်ကလေးကိုလ
ည်း သည်းခံနိုင်တာပဲ။ တော်တာပေါ့၊ ခန္တီပါရမီနဲ့ ပြည့်စုံတာပေါ့ ”

“ အစ်မကို မလှောင်ပါနဲ့ ကွယ်၊ ကဲ အိတ်ထဲမှာ ဘာပါသလဲ ”

“ ဘာဖြစ်သလဲ မှန်းကြည့်လေ ”

အမားလ်က တစ်ခွန်းနှစ်ခွန်း စပြီးနောက် နာမည်ကျော် လစဉ်မဂ္ဂဇ
င်း ဖြစ်သည့် “ ရှာရီရဟ ” ကို ထုတ်ပြသည် ။ မဂ္ဂဇင်းထဲတွင် အမားလ်
ရေးသည့် “ ကျွန်တော့်မှတ်စု စာအုပ်ကလေး ” ဆို သည့် ဆောင်းပါးကို
တွေ့ရသည် ။

ချာရုသည် မဂ္ဂဇင်းကို တိတ်ဆိတ်စွာ ကြည့်နေသည် ။ ချာရုသည်
ကျေနပ်နေသည် ဟု အမားလ်ထင်လိုက်သည် ။ သို့ရာတွင် ဘာအရိပ်အ
ရောင်မျှ မပြသဖြင့် အမားလ်က

“ အဲဒီ မဂ္ဂဇင်းက တော်တော်တန်တန် စာရေးဆရာရဲ့ စာကို ထည့် တာ မဟုတ်ဘူး ” ဟု ပြောသည် ။

နည်းနည်းပို၍ ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည် ။ အမှန်ကတော့ အယ်ဒီ တာသည် တော်ရုံ တန်ရုံ ကောင်းလျှင် ပယ်လေ့မရှိပါ။ သို့ရာတွင် အမား လ်က ပြောပုံကမူ အယ်ဒီတာက စာမူတစ်ရာ လောက်မှ တစ်ပုဒ်လော က် ရွေးသည့်ပုံမျိုး ပြောနေသည် ။

ချာရုသည် သူ့စကားများကို နားထောင်ရင်း ပျော်ဟန်ဆောင်နေ သည် ။ သို့ရတာဝင် တကယ် မပျော်ပါ။ သူ့စိတ်ထဲတွင် ဘာကြောင့် ထင့်ခနဲ ဖြစ်သွားရသနည်း။ အကြောင်းကို ရှာမရပါ။ အမားလ်၏ ဆောင်းပါးများ သည် သူတို့ နှစ်ယောက်သာ ဖတ်ဖို့ ရေးခြင်း ဖြစ်သည် ဟု သူမ နား လည်ခဲ့သည် ။ အမားလ်က စာရေးဆရာ။ ချာရုက စာဖတ် သူ။ သို့ကလို လျှို့ဝှက်မှုကလေး ရှိနေ သည် ကပင် ပျော်စရာ။ ယခုတော့ သူ့စာကို လူတကာ မဖတ်ချင်အဆုံး။ မဝေဖန်ချင်အဆုံး။ သို့ဖြစ် လျှင် ဘာကြောင့် သူမစိတ်ထဲတွင် တစ်မျိုး ဖြစ်နေရသနည်း။ မစဉ်းစားတတ် ပါ။

စာရေးဆရာသည် စာဖတ်သူတစ်ယောက်တည်းနှင့် အစဉ်သဖြင့် ကျေနပ် ရောင့်ရဲမနေနိုင် သည် ကို သူမ သဘောမပေါက်ပါ။ ယခု အ မားလ်စာကို လူတွေ ဖတ်နေကြပြီ။ ချီးကျူးနေကြပြီ။ စာ ဖတ်ပရိသတ် ထဲမှ စာတွေ ရောက်နေပြီ။ အမားလ်က ထိုစာများကို ချာရုအားပြ၏ ။ ချာရုက ကျေလည်း ကျေနပ်သည် ။ မကျေလည်း မကျေနပ်။ စာတွေကို ရေးဖို့ သူမ တစ်ဦးတည်း၏ အားပေးမှု။ တစ်ဦးတည်း၏ ထက်သန်မှုကို မလိုတော့ပြီ။ ချာရုသည် လက်မှတ်ထိုးထားသော အမျိုးသမီးစာဖတ်ပရိ သတ်သတ်ထဲမှ စာများကိုပင် ရနေသည် ။ ချာရုက ထိုစာများ နှင့်ပတ်သ

က်၍ သူ့ကို စသည် ။ သို့ရာတွင် စိတ်ထဲကတော့ တစ်မျိုးခံစားရပါသည် ။ သူတို့ ကော်မတီ၏ ။ သော့ခတ် ထားသော အခန်းကလေးသည် ပွင့်သွားကာ ဘင်္ဂါလီ စာဖတ် ပရိသတ် တစ်အုပ်ကြီး ဝင်လာကာ သူတို့ ကြားတွင် ရပ်နေပြီ။

တစ်နေ့၌ ဘူပတိပင် မနေနိုင်တော့ဘဲ ထုတ်ပြောလာရသည် ။

“ ဘယ်လိုလဲဟေ့ ချာရ၊ အစ်ကိုတို့ တောင် အမားလ် ဒီလောက် စာ ရေးတတ်မယ်လို့ တောင် မထင်ခဲ့ဘူး ”

သူချီးမွမ်းသဖြင့် ချာရကျေနပ်သည် ။ အမားလ်သည် ဘူပတိကို မှီခို နေရသူ။ သို့ရာတွင် မှီခို သူချင်းတော့ အမားလ်နှင့် အခြားသူကြားတွင် ခြားနားချက်ရှိသည် ။ သူ့ခင်ပွင်းသည် ထိုအချက်ကို သဘောပေါက်သ ည် ဆိုလျှင် ဂုဏ်ယူစရာပင် ဖြစ်သည် ဘဲ။ အမားလ်ကို သူဘာ့ကြောင့် သည် လောက် အရေးပေးလွန်းတယ်ဆိုတာ သိကြပြီ မဟုတ်လားဟု လ က်ကုတ်၍ မေးလိုက်ချင်သည် ။ အမားလ်အရည်အချင်းကို ကျုပ်က အ စောကြီးကတည်းက သိခဲ့တာတော့ရောဟု ပြောလိုက်ချင် သည် ။

“ အစ်ကို သူ့စာကို ဖတ်ပြီးပြီလား ”

ဘူပတိက ခပ်ဆိုင်းဆိုင်းဖြင့်

“ အင်း- ပြီးပြီဆိုပါတော့။ အကုန်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ့်မှာ အချိ န် မရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်တို့ တိုက်က နစ္စနီကန္တက ဖတ်ပြီးပြီ။ ကောင်း တယ်တဲ့ ။ ဘင်္ဂါလီစကားပြေဆိုရင် သူကကောင်း ကောင်း ဖတ်တယ် လေ ”

ဘူပတိသည် အမားလ်အား လေးနက်တည်ကြည်သော လေးစားမှု ကို အားပေးကောင်းပါ၏ ဟု ချာရက ကျိတ်၍ ဆုတောင်းသည် ။

(၃)

ဥမာပဒသည် သတင်းစာများကို မေတ္တာလက်ဆောင်ပေးခြင်း မပြုရန် ဘူပတိကို နောက် တစ်ခါ တိုက်တွန်းပြန်သည်။ ။ ထိုသို့ မေတ္တာလက်ဆောင် ဖြတ်ရုံမျှဖြင့် အမြတ်ဘယ်ပုံ ထွက်မည်ကို သူစဉ်းစားမရပါ။ တစ်ခါတွင် သူ့အခန်းထဲသို့ ချာရ ဝင်လာခဲ့ရာ ဥမာပဒကို မြင်သည် နှင့် ပြန်ထွက် လာခဲ့သည်။ ။ ပြန်ဝင်လာသည့်အခါ သူတို့ နှစ်ယောက် စာရင်းအင်းကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ငြင်းခုံနေကြ ဆဲကို တွေ့ရသည်။ ။ ဥမာပဒသည် ချာရဝင်လိုက် ထွက်လိုက် လုပ်နေသည် ကို ရိပ်မိသဖြင့် အကြောင်းတစ်ခုပြုပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။ ။ ဘူပတိက ကိန်းကဏန်းတွေနှင့် ဦးနှောက်ခြောက်နေစဉ် ချာရ ဝင်လာကာ

“ အစ်ကိုတို့ စာရင်းကလည်း တွက်လို့ ပြီးဦးမှာ လား။ သတင်းစာနဲ့ ပဲ နေ့ရော ညရော အချိန် ကုန်နေတာပဲ ”

ဘူပတိသည် အပြုံးယဲ့ယဲ့ဖြင့် စာရင်းစာအုပ်များကို ဘေးသို့ ရွှေ့လိုက်၏။ ။ ဟုတ်သားပဲ၊ ချာရအတွက် လုံးလုံးအချိန် မပေးနိုင်ပါကလား ဘယ်တရားမလဲ၊ သူ့ခမြာ ပျင်းနေမှာ ပေါ့ဟု တွေး နေသည်။ ။

“ ဒီနေ့ ချာရ စာမဖတ်ဘူးလား။ ကျောင်းဆရာ ထွက်ပြေးပြီလား၊ ညီမတို့ ကျောင်းက ပြောင်းပြန်ပါလား။ ကျောင်းသားက စာအုပ်နဲ့ ခဲတံနဲ့ အဆင်သင့်။ ဆရာက ကျောင်းပြေးနေတယ်။ အမားလ်က ညီမကို မှန်မှန်မပြတော့ဘူး ထင်တယ် ”

“ သူက ဘာဖြစ်လို့ အချိန်ကုန်ခံပြီး ညီမကို စာပြနေတော့မှာ လဲ။ ဘာလဲ အစ်ကိုက အမားလံဟာ သာမန် အလွတ်ပညာသင် ဆရာက လေးလို့ ထင်နေလို့ လား ”

ဘူပတိက ချာရု၏ ခါးကိုဖက်ကာ ကိုယ်ကို ဆွဲယူပြီး

“ ဒါသာမန် ကျူရှင်လားကွ၊ အစ်ကိုသာ အဲလို မရီးတစ်ယောက်ကို စာပြပေးရမယ် ဆိုရင် . . . ”

“ ရှူး - ရှူး။ တော်ပြီ။ အစ်ကိုက ချာရုရဲ့ လင်ဖြစ်နေပြီရှင်။ ဒါတောင် မကျေနပ်သေးဘူး လား ”

ဘူပတိကတော့ မကျေနပ်ချင်။

“ ကိစ္စမရှိဘူး။ သူသင်မပေးရင် မနက်ဖြန်ကစပြီး အစ်ကို ကိုယ်တိုင် သင်ပေးမယ်။ ခု ဘာ စာအုပ်တွေကို သင်နေသလဲ။ ပြစမ်း ”

“ တော်စမ်းပါ။ ညီမအတွက် အချိန်ကုန်မခံပါနဲ့ ၊ အစ်ကိုရဲ့ စာရင်း အင်းတွေသာ ခဏ ဖယ် ထားစမ်းပါ။ ခုလောလောဆယ် အချိန်နည်းနည်း မပေးနိုင်ဘူးလား ”

“ ပေးနိုင်ပါတယ်ဗျာ၊ ဘာလုပ်ရမလဲသာပြောပါ၊ အဆင့်သင့် ”

“ ဟုတ်ပြီ။ ဒီလိုဆို အမားလံရေးတဲ့ ဟောဒီဆောင်းပါးကို ဖတ်ကြည့်စမ်း။ သိပ်ကောင်း တာပဲ။ ဒီဆောင်းပါးကို ဖတ်နေတုန်းမှာ အမားလံဟာ ဘင်္ဂလားပြည်ရဲ့ ရပ်စကင်းတဲ့ ”

ဘူပတိက စိတ်မပါတပါဖြင့် သူ့လက်ထဲက မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်ကို ယူပြီး ခေါင်းစဉ်ကို ဖတ်လိုက် သည် ။ “ နယုန်လပြည့်ဝန်း ” တဲ့ ။ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပတ်လောက်တုန်းက အိန္ဒိယ အစိုးရ၏ ဘတ် ဂျက်ကို သူ့လေ့လာနေခဲ့သည် ။ များ လှစွာသော ကိန်းဂဏန်းများ သည် သူ့ခေါင်းထဲတွင် ပိုး

လောက် လန်းတွေလို တရွရွလှုပ်နေကြသည်။ ယခု ဘင်္ဂလီဘာသာဖြင့် ရေးထားသည့် “ နယုန်လပြည့်ဝန်း ” ဆိုသည့် ဆောင်းပါးကို ဖတ်ရန် အဆင်သင့် မဖြစ်ပါ။ ထိုအထဲတွင် ဆောင်းပါးကလည်း အရှည် ကြီး။

ဆောင်းပါးက ထိုသို့ အစပျိုးသည်။ ။

“ နယုန်လပြည့်ဝန်းသည် အဘယ့်ကြောင့် တိမ်တိုက်တို့ နောက်ကွယ်တွင် တစ်ညလုံး ပုန်း ကွယ်နေဘိသနည်း။ လပြည့်ဝန်းသည် ကောင်းကင်ဘုံမှ တစ်စုံတစ်ရာကို ခိုးယူသွားကာ ထိုပစ္စည်းကို တစ်နေရာသို့ ပုက်ရန် သွားနေလေသလော။ တပေါင်းလတွင် မူ ကောင်းကင် ဟလာဟင်းလင်းကြီးထဲတွင် သူ့မျက်နှာကို အရှက်မရှိ ပြခဲ့၏။ ။ တိမ်ကလေးတစ်အုပ်မျှပင် ဖုံးကွယ်ထားခြင်း မရှိ။ သို့ရာတွင် ယနေ့တော့ ကလေးငယ်တစ်ယောက်၏ အိပ်မက်လို၊ ချစ်သူတစ်ယောက်၏ အောက်မေ့သတိရမှုလို၊ ဂင်္ဂါနတ်သမီး၏ ဘယက်မှ ပုလဲပန်းကုန်းများ လို၊ တောက်ပရွန်းမြသော သူ့အပြုံးသည် ... ”

ဘူပတိက ခေါင်းကုတ်လိုက်ရင်း

“ ကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်လို့ အစ်ကို့ကို အဖတ်ခိုင်းတာလဲ၊ အစ်ကိုက ဒီလို စာနု စာယဉ်တွေကို ဘာမှ သိတာ မဟုတ်ဘူး ”

ချာရု စိတ်ပျက်သွား၏။ မဂ္ဂဇင်းကို ဆွဲယူလိုက်ပြီး

“ ဒီလိုဆို အစ်ကို ဘာသိသလဲ ”

“ အစ်ကိုက လက်တွေ့သမား။ လောကအကြောင်း လူတွေအကြောင်း သိတယ် ”

“ စာပေကရော လူတွေအကြောင်း မဟုတ်ဘူး လား အစ်ကိုရယ် ”

ဘူပတိက ချာရု၏ မေးကို အသာအယာ ပွတ်ပေးရင်း

“ စာပေထဲမှာ ရေးထားတဲ့ လူတွေအကြောင်းက မှန်မှန်ကန်ကန် ဖြစ်ပြီး ရေးထားတာ မဟုတ်ဘူး ကွ။ တလွဲတွေ ရေးထားတာ။ ပြီးတော့ အသွေးအသားနဲ့ လူတွေကို ကိုယ်တိုင်မြင်နေရ ပါလျက်နဲ့ ဘာဖြစ်လို့ စာအုပ်ထဲမှာ လိုက်ရှာနေဦးမလဲကွယ်။ ညီမကို နားလည်ဖို့ အတွက် ဒုစာလို ပျို့ကဗျာကြီးတွေ ကာမိကံကံသျှန္တီလို ပျို့ကဗျာကြီးတွေကို ဖတ်ဖို့ မလိုပါဘူး။ ဒါကြီးတွေကို အစ အဆုံး ဖတ်နေရဦးမှာ လား ”

ဘူပတိသည် ကဗျာကို နားမလည်ဟု မကြာခဏ ကြွားလေ့ရှိသည် ။ သို့ရာတွင် သူသည် အမားလ်၏ ကဗျာကို မဖတ်သည့်တိုင် သူ့စာများကို ကား တိတ်တိတ်ပုန်း လေးစားနေသည် ။ သူ့မှာ ဘာမှ ပြောစရာသည် လောက်မရှိဘဲ ဘာကြောင့် စာတွေကို ရေးနေနိုင်ပါလိမ့်ဟု ဘူပတိ တွေးမိ သည် ။ သူသာဆိုလျှင် ထိုသို့ ရေးနိုင်မည် မထင်။ အမားလ်တွင် ထိုမျှ စာရေးနိုင်သော စွမ်းအား တွေ ရှိသည် ဟု မည်သူက မည်သို့လုပ် ၍ သိသွားလေသနည်း။

ဘူပတိသည် ဘင်္ဂါလီစာပေအကြောင်းကို နို့နို့စပ်စပ် သိသည် ဟု မပြောလိုပါ။ သို့ရာတွင် သူသည် အင်္ဂါလီစာပေကို လစ်လျူရှုထားခြင်း မရှိ။ ပိုက်ဆံမရှိသည့် စာရေးဆရာများက သူတို့ စာအုပ်များကို ထုတ်ဝေ ပေးဖို့ ပြောလျှင် ဘူပတိသည် သူတို့ စာအုပ်များကို အကုန်ခံ၍ ထုတ် ပေး ၏ ။ သို့ရာတွင် ချွင်းချက်တစ်ခုကိုတော့ တောင်းသည် ။ “ ကျွန် တော့်ကို ရည်ညွှန်းတာတို့ ဘာတို့ တော့ မလုပ်နဲ့ ဗျာ ”ဟု ပြောတတ်သ ည် ။ ဘူပတိသည် ဘင်္ဂါလီသတင်းစာများ နှင့် ဂျာနယ်များ အား လုံးကို လပေးဖြင့် ဝယ်သည် ။ ဘယ်မျှ အရေးမကြီးသော သတင်းစာ၊ မဂ္ဂဇင်းဖြစ်စေ အကုန်ဝယ် သည် ။ မဖတ်နိုင်သည့်တိုင်၊ စာရေးဆရာတို့ ၏ အမည်ကို မသိသည့်တိုင် စာအုပ်သစ်ထွက်တိုင်း ဝယ်သည် ။

“ ကျွန်တော်က ဖတ်နိုင်လို့ တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မဝယ်ဘဲနေရင် ကျွန်တော့်မှာ ချေလို့ မရတဲ့ အပြစ်ကြီး တစ်ခုကို ကျူးလွန်မိသလို ဖြစ်နေတယ် ” ဟု သူ ပြောတတ်သည်။ ။

ထိုစာအုပ်များကို မဖတ်သည့်အတွက် သူတို့ ကို မနာလိုတိုရှည် ဖြစ်ခြင်းလည်း မရှိ။ နောက် ဆုံးပေါ်သည့် စာရေးဆရာများ ၏ စာအုပ်များ ဖြင့် ပြည့်နှက်နေသည့် စာကြည့်တိုက်တစ်ခုကို ထောင်မိလျက်သား ဖြစ်နေသည်။ ။

အမားလ်သည် သူ၏ အင်္ဂလိပ်စာအုပ်များ တွင် ပရပြင်ပေးသည်။ ။ သူ့ကော်ပီထဲတွင် မရှင်း လင်းသည့် စာလုံးပါရှိ အမားလ်က စာရွက်တွေ တစ်ပွေ့တစ်ပိုက်ကြီးဖြင့် အခန်းထဲသို့ ဝင်လာ လျှင် ဘူပတိက အားရပါးရ ရယ်ကာ

“ အမယ်လေး အမားလ်ရယ်၊ ငါစာတွေကိုတော့ မပြင်လိုက်ပါနဲ့ ၊ အာစရ လပြည့်ဝန်းနဲ့ ဘန္တရာက ဆီးတော်သီးတွေ အကြောင်း မင်းကြိုက်သလို ရေးနိုင်ပါတယ်။ ကိုယ် မကန့်ကွက်ပါ ဘူး။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ လွတ်လပ်မှုကို မပိတ်ပင်လိုပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်စာတွေကိုတော့ လျှောက် မပြင်လိုက်ပါနဲ့ ။ ခု ငါ့မှာ ငါဖတ်ချင်တာတွေကို မဖတ်ရတော့ဘူးကွ၊ ဟောဒီက မင့်အစ်မက ငါ့ကို အမိန့် ထုတ်နေပြီ ”

အမားလ်ကလည်း ရယ်လိုက်ကာ

“ ဟုတ်လား အစ်မ။ အစ်မက အစ်ကို့ကို ကျွန်တော်ရေးတဲ့ စာတွေ မဖတ်ရဘူးလို့ ပြော သလား ဒီလိုမှန်းသိရင် ကျွန်တော် မရေးပါဘူး ”

ချာရက သူ့စာများ မကောင်းကြောင်း ညံ့ကြောင်းကို ဘူပတိ၏ ရှေ့တွင် ပြောသဖြင့် အမားလ် မကျေနပ်ဖြစ်သွားသည်။ ။

ချာရမှာ လည်း အမားလ် ထိုသို့ ခံစားလိုက်သည် ကို သိလိုက်သဖြင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွား ကာ စကားလွှဲသည့်အနေဖြင့် ဘူပတိကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။ ။

“ အစ်ကိုညီလေးကို အိမ်ထောင်တို့ ဘာတို့ ချမပေးသေးဘူးလား။ အိမ်ထောင်ချပေးလိုက် ရင် အနှောင့်အယှက်ပေးတာ သက်သာသွားတာ ပေါ့ ”

“ ခုခေတ် လူငယ်တွေက ကိုယ့်လို အထုံ အထိုင်းတွေ မဟုတ်တော့ ဘူးကွ၊ ကဗျာတွေ ဘာတွေ ရေးနေပေမယ့် လူ့အကြောင်း လောကအကြောင်းကို ကောင်းကောင်း နားလည်တယ်။ ဘာလဲ မင်းက သူ့ကို မိန်းမယူဖို့ တိုက်တွန်းပြီးပြီလားလို့ ပြောတာလား ”

ချာရထွက်သွားသည့်အခါတွင် ဘူပတိက အမားလ်ကို ပြောသည်။ ။

“ အမားလ်ရေ၊ ငါကတော့ ဟောဒီ သတင်းစာနယ်ထဲ ဝင်မိတာ ကျာပြီး ဆွဲမိသလို ဖြစ်နေ ပြီ။ ချာရမှာ တစ်ချိန်လုံး တစ်ယောက်တည်း ပျင်းနေရှာမှာ ပဲ။ ဘာမှ လုပ်စရာ မရှိဘဲကိုး။ ငါ့အခန်း ဝမှာ ပြုတစ် ပြု တစ်လာလုပ်လိုက် ပြန်လှည့်သွားလိုက်နဲ့ ၊ ငါကလည်း သူ့ကို ဂရုမစိုက် အားဘူး။ မင်းက သူ့ကို တစ်ခုခု သင်ပေးပါလားကွာ၊ ဥပမာ အင်္ဂလိပ်က ဗျာတို့ ဘာတို့ ကို ဘာသာပြန်ပြီး ဖတ်ပြပါလား။ ဒီလိုဆိုရင် နှစ်ယောက် စလုံး အကျိုးရှိတာပေါ့၊ အပျင်းလည်း ပြေတာပေါ့၊ သူက လည်း စာပေဝါသနာ ပါပါတယ် မဟုတ်လား ”

“ သူက ဝါသနာ ပါပါတယ်။ နည်းနည်းလေး လေ့လာလိုက်ရင် သူ ကိုယ်တိုင်ကို ကောင်း ကောင်း ရေးနိုင်မှာ ”

ဘူပတိက ပြုံးသည်

“ ငါက ဒီလောက်အထိ မမျှော်လင့်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ချာရဟာ ဘင်္ဂါလီ စာပေမှာ အကောင်းနဲ့ အညံ့ကိုတော့ ငါ့ထက်ခွဲခြားတတ်ပါတယ် ”

“ အစ်မက စိတ်ကူးစိတ်သန်းလည်း ရှိတယ်ဗျ၊ ဒီအရည်အချင်းမျိုး က မိန်းမတွေမှာ သိပ်ရှိ တာ မဟုတ်ဘူး ”

“ ငါသိသလောက်တော့ ယောက်ျားတွေက သာပြီးတောင် စိတ်ကူး စိတ်သန်းညံ့နေသေး တယ်။ ဘာဖြစ်ဖြစ်ကွာ မင်းအစ်မ ကဗျာတို့ ဘာ တို့ စိတ်ဝင်စားအောင် လုပ်နိုင်ရင် မင့်ကို ငါဆုချ မယ် ”

“ ဘာဆုချမလဲ ”

“ သူ့လို ဇနီးကောင်းတစ်ယောက် ရှာပေးမယ် ”

“ ဟာ လာပြန်ပြီလား။ ဇနီးကောင်း တစ်ယောက်ဖြစ်အောင် သွန်သင်ပေးရတဲ့ အတွက် နောက်ထပ်ဇနီးတစ်ယောက်ရှာပေးမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော့်ဘဝမှာ မိန်းမတွေကို သင်ပေးနေရတာ နဲ့ အချိန်ကုန်ရောပေါ့ ”

သူတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်သည် ခေတ်လူများ ဖြစ်ကြသည် ။ ထို့ကြောင့် သူတို့ ညီအစ်ကို ကြားတွင် မဆွေးနွေးနိုင်သည့် အကြောင်း အရာဆို၍ ဘာမျှမရှိ။

* * *

(၄)

ယခုအချိန်၌ အမားလ်သည် စာပေအသိုင်းအဝိုင်းတွင် ခေါင်းမောနိုင်လေပြီ။ စောစောပိုင်း ကမူ သူသည် အတန်းထဲက ကျောင်းသားငယ် တ

စ်ယောက်လို ဖြစ်နေသည်။ ။ ယခုတော့ သူသည် သူ့ အထင်ကြီးလေးစားလောက်သည့် စာပေအသိုင်းအဝိုင်းထဲက လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေလေပြီ။ ။ စာပေအသင်းများ တွင် စာတမ်းများကို မှန်မှန် ဖတ်သည်။ ။ သူ့အိမ်တံခါးဝတွင် မဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီတာ များ ၊ အယ်ဒီတာတို့ ၏ တပည့်တပန်းများ သည် ရပ်စောင့်နေကြသည်။ ။ သူ့ကို ညစာစားဖိတ်ကြ သည်။ ။ အစည်းအဝေးများ တွင် သဘာပတိ မြှောက်ကြသည်။ ။ သူ့အဆင့်အတန်းကြောင့် ဘူပတိ၏ အိမ်မှ မိသားစုများ ၊ အစေခံများက အစ သူ့ကို အထင်ကြီးလေးစားလာကြသည်။ ။

ထိုအချိန်အထိ မန္တာတိဏီသည် သူ့ကို အထင်မကြီးလှသေး။ သူ့အဖို့ အမားလ်၏ ပေါ့ဆဆ နေနိုင်ပုံနှင့် ချာရနှင့် ဆက်ဆံကြပုံတို့ သည် ကွမ်းယာသည် ကိစ္စ၊ အိမ်မှုကိစ္စများ နှင့် စာလျှင် ကလေးဆန်နေသည် ဟု ထင်သည်။ ။ သူက သူတို့ ထက် အရေးကြီးသည်။ ။ အိမ်မှုကိစ္စများ တွင် သူတို့ ထက် အရာရောက်သည် ဟု ထင်နေသည်။ ။

အမားလ်မှာ ကွမ်းကြိုက်သူတစ်ယောက် ဖြစ်၏။ ။ မန္တာမှာ သူ့အတွက် အမြဲ ကွမ်းယာ ယာ ပေးရပြီး ကွမ်း သည် လောက်ကြိုက်ရသလား ဟု မကြာခဏ ပြောတတ်သည်။ ။ အမားလ်နှင့် ချာရ တို့ ကမူ မန္တာယာပုဂံထားသည့် ကွမ်းများကို မကြာခဏဆိုသလို လိုက်လံရှာဖွေပြီး စားပစ်တတ် သည်။ ။ ကွမ်းယာတွေကို ခိုးစားသဖြင့် သူတို့ တစ်တွေ ပျော်နေကြသည့်တိုင် မန္တာမှာ စိတ်ဆိုး၍ မဆုံးပြီ။ သူတစ်ပါးယာထားသည့် ကွမ်းယာများကို မစာမနာ ခိုးစားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ။ မန္တာ သည် အမားလ်၏ အခြားသော ဗာဟီရကိစ္စတွေကိုလည်း လုပ်ရသေးသည်။ ။ သို့ရာတွင် မန္တာ သည်းခံပါသည်။ ။ မန္တာသည် ထိုအကြောင်းများကို ချာရကိုလည်း ပြောပြခြင်း မပြုဘဲ အမားလ်ကို နှိမ်ရန်အကွက်ကောင်းကိုသာ စောင့်နေသည်။ ။ အကောင်းပြောကာ လှောင်ပြောင်ဟားတိုက်နေ တတ်

သည် ။

အမားလ် တစ်ယောက် လူရာဝင်လာသည့်အခါတွင် မန္တာသည် အကြီးအကျယ် အံ့အား သင့်နေသည် ။ အမားလ်သည် ယခင်က အမားလ် မဟုတ်တော့ပြီ။ ယခင်ကကဲ့သို့ ရှိူးတိုး ရှုန့်တန့် မဟုတ်တော့ဘဲ အပေါ်စီးမှာ ကြည့်တတ် လာလေပြီ။ နာမည်ကလည်း ကြီး၊ စကားပြောလျှင်လည်း သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်စိတ်ချမှုအပြည့်ဖြင့် ပြောနိုင်သဖြင့် အမျိုးသမီးတွေက သူ့ကို စိတ်ဝင်စားကြ သည် ။ အရပ်ရှစ်မျက်နှာမှ ပညာရှိကဝိတို့ သူ့ထံရောက်လာသည် ကို တွေ့ရသည့်အခါ၌ မန္တာသည် အမားလ်မျက်နှာပွင့်လာပုံကို သတိပြုလာမိသည် ။ သူ့ကိုယ်မှ အရောင်အဝါတို့ ထွက်ဖြာလျက်နေ သည် ဟု လည်း ထင်လာမိသည် ။

မကြာမီတွင် မန္တာသည် လည်း အမားလ်အပေါ်တွင် တိမ်းညွတ်နေမိလေပြီ။

အမားလ်အဖို့ ကွမ်းယာကို ခိုးစားဖို့ မလိုတော့ပြီ။ ချာရနှင့်တူ ကွမ်းယာ ခိုးရန် ချောင်းဖို့ မလိုတော့ပြီ။ သူ့ခိုးကလေးနှစ်ယောက်တို့ ၏ ပျော်စရာစွန့်စားခန်းကလေးသည် လည်း ပျောက် ကွယ်သွားလေပြီ။ အမားလ်မှာ ကွမ်းယာတွေစား၍ ပင် မကုန်နိုင်။ ယခင်တုန်းကလို မန္တာမမြင်အောင် ပုန်းပြီး ကွမ်းယာစားရသည့် အရသာကလေးတွေလည်း ပျောက်ကွယ်ကုန်လေပြီ။ ချာရ တစ်ယောက်တည်းကိုသာ အပေါင်းအသင်း လုပ်နေသည် ကိုလည်း မန္တာ မကျေမနပ်ဖြစ်လာသည် ။ ဖြစ်နိုင်လျှင် မန္တာသည် ယခင်က အမားလ်နှင့် ကတောက်ကဆဖြစ်ခဲ့ရသည် များကို နှစ်ထပ်တိုးဖြင့် ပြန်ဆပ်ချင်သေးသည် ။ ယခုအချိန်တွင် မူ အမားလ်နှင့် ချာရတို့ နှစ်ယောက်သား တီးတိုးစကား ပြောကြတိုင်း နေကြပ်ချိန်တွင် နေကို အရိပ်ဖုံးသလို မန္တာသည် သူတို့ နှစ်ဦးအနီးသို့ အကြောင်းရှာ ၍ ရော

က်လာကာ အရိပ်မိုးနေတတ်သည်။ မန္တာအား ကွယ်ရာတွင် ရယ်စရာဖြစ်အောင် ပြောရန် အခွင့်အရေးကိုသော်မျှ မရနိုင်တော့ကြောင်းကို ချာရသဘောပေါက်လာသည်။ ။ သို့ရာတွင် သူတို့ အနီးသို့ မန္တာရောက်လာခြင်းသည် အမားလ်အား အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စေသည်ထက် ချာရအား အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စေကြောင်းကိုမူ ပြောရန်လိုမည်မထင်ပါ။ အမားလ်မှာ ကား ဖာသိဖာသာ နေ တတ်သည့် မိန်းမပျိုတစ်ဦးအား မိမိကို ဂရုစိုက်လာအောင် လုပ်နိုင်သည့်အတွက် တိတ်တဆိတ် ကျေနပ်လျက်ရှိသည်။ ။

ယခုအချိန်တွင် မူ မန္တာလာသည် ကို မြင်သည် နှင့် ချာရက မကျေမနပ်ဖြစ်သည့် လေသံ ကလေးဖြင့် “ ဟင်း လာပြီ ” ဟု ပြောတတ်ပြီး အမားလ်ကလည်း ချာရ စိတ်ကျေနပ်သွားအောင် “ သိပ်စိတ်ညစ်ရတာ ပဲ ” ဟု အလိုက်အထိုက် ပြန်ပြောတတ်သည်။ ။ ကျန်ကမ္ဘာ လောကကြီး တစ်ခု လုံးနှင့် ခပ်ဝေးဝေး နေချင်သော သူတို့ ၏ စရိုက်ဟောင်းကို မည်သို့ ချက်ချင်း ဖျောက်ဖျက်ပစ်နိုင်ပါ မည်နည်း။ သူတို့ အနီးသို့ မန္တာ ရောက်လာသည် နှင့် အမားလ်က တမင်လုပ်ထားသည့် ယဉ်ကျေး ဟန်မျိုးဖြင့်

“ အစ်မရဲ့ ကွမ်းယာဗန်းကိုတော့ ဘယ်သူခိုး သူ့ဂှက်မှ လာပြီး မချောင်းပါဘူးနော် ”

“ စားချင်ရင် တောင်းလိုက်ရုံပေါ့ မောင်လေးရဲ့ ။ ဘာဖြစ်လို့ ခိုးရတာလဲ ”

“ တောင်းရတာ ထက် ခိုးစားရတာ ကမှ ပျော်စရာကောင်းတယ် ”

“ ဘာစာတွေများ ဖတ်နေကြတာလဲ။ ဆက်ဖတ်ပါဦး။ အစ်မလည်း နားထောင်ချင်တယ် ”

မန္တာသည် စာပေသမားကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်ရန် တစ်ခါမှ စိတ်မကူး
ခဲ့ဘူးပါ။ သို့ရာတွင် အချိန်သည် အံ့ဩစရာများကို ဖန်တီးပေးခဲ့ပါသည်
။

ချာရကမူ စာပေအရသာကို မခံစားတတ်သည့် မန္တာ၏ ရှေ့တွင် စာမ
ဖတ်စေချင်။ သို့ရာ တွင် အမားလ်က စာဖတ်နာသူများ လေ၊ ကောင်း
လေဟု ထင်သည် ။

“ အမားလ်က “ ကမလာကန္တာ ” ကိုဖတ်ပြီး ဝေဖန်ပြတယ်။ အစ်မစိ
တ် ဝင်စားမှာ မဟုတ် . . .

“ ကိုယ်က သိပ် စာမတတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ နားထောင်ကြည့်ရင် နား
လည်ပါတယ် ”

ဤတွင် အမားလ်သည် တစ်ခါက အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို သွားသတိ
ရသည် ။ ချာရနှင့် မန္တာ တို့ သည် ဖဲကစားနေကြသည် ။ ထိုစဉ် အမားလ်
သည် လက်တွင် ရေးလက်စ စာမူတစ်ခုကို ကိုင် ကာ ချာရကို ဖတ်ပြရန်
ရောက်လာသည် ။ သူတို့ နှစ်ယောက် ဖဲကစားနေသည် ကို မြင်သည့်အ
ခါ တွင် စိတ်ပျက်သွားသည် ။

ကြာသော် မစောင့်နိုင်တော့ဘဲ

“ အစ်မတို့ ဖဲကစားချင် ကစားနေကြတော့ဗျာ၊ ကျွန်တော့်စာမူကို အ
ခီးလ်ဘာဘူကို သွားပြီး ဖတ်ပြတော့မယ် ”

ချာရက သူ့ဒိုတီစကို လှမ်းဆွဲလိုက်ပြီး။

“ လာထိုင်စမ်းပါ၊ ဘယ်သွားဦးမှာ လဲ ”

ချာရသည် တမင်မှားချင်ယောင်ဆောင်ကာ ဖဲဝိုင်းကို အဆုံးသတ်လို
က်သည် ။

“ ဘာလဲ၊ နင်တို့ စာဖတ်တော့မလို့ လား၊ ဒီလိုဆို ငါသွားမယ် ”

မန္တာက ပြောသည်။ ။

“ အစ်မကော နားမထောင်ချင်ဘူးလား၊ လာလေ ” ဟု ချာရက မကောင်းတတ်သဖြင့် ခေါ်သည်။ ။

“ ဟင့်အင်း နင်တို့ ပေါက်တတ်ကရတွေကို နားမထောင်ချင်ပါဘူး။ ဒါတွေ နားထောင်ရင် အိပ်ချင်တယ် ”

မန္တာသည် သူတို့ ကစားပိုင်းကို ဖျက်ပစ်ရမည်လောဟု ဆိုကာ စိတ်ဆိုးဆိုးဖြင့် ထသွား သည်။ ။

ယခုတော့ မန္တာသည် စာဖတ်သည် ကို နားထောင်ချင်သူတစ်ဦးဖြစ်နေလေပြီ။ အမားလ်၏ ဝေဖန်ချက်ကို နားထောင်ချင်နေပြီ။

“ ဒီဝတ္ထုက သိပ်ကောင်းတာပဲ အစ်မရယ်၊ အစ်မ နားထောင်စေချင်တယ် ”

အမားလ်က စာအုပ်အစကို ပြန်ဖတ်ရန် ရှေ့ဖက်သို့လှန်သည်။ ။ အစပိုင်းကို သဘောကျ သဖြင့် ထိုအစပိုင်းကို ဖတ်ပြချင်သည်။ ။

“ ဒီနေ့စာကြည့်တိုက်ကို သွားပြီး အရင်လ မဂ္ဂဇင်းဟောင်းတွေ သွားရှာဦးမယ်ဆို ”

ချာရက ပြောသည်။ ။

“ နေပေ့စေ၊ ဒီနေ့ မရှာသေးဘူး ”

“ ဒီနေ့ရှာမယ်လို့ ပြောထားတယ်လေ၊ မေ့သွားပြီလား ”

“ မမေ့ပါဘူး၊ ဒီနေ့ သွားမယ်ဆိုတာ အစ်မ ပြောတာပါ ”

“ ဒီလိုဆိုလည်း မောင်လေးတို့ ဆက်ဖတ်ကြ။ အစ်မတော့ တစ်

ယောက်ကို စာကြည့်တိုက် ကို လူလွှတ်ပြီး အယူခိုင်းဦးမယ် ”

ချာရု စိတ်ကောက်သွားပြီကို အမားလ် သိလိုက်သည် ။ မန္ဒာလည်း ရိပ်မိပါသည် ။ ချက်ချင်းပင် မန္ဒာသည် ချာရုအပေါ်တွင် စိတ်ချသ်ပေါက် သွားသည် ။ အမားလ်မှာ ဘာလုပ်ရမည် မသိ ဖြစ်နေစဉ် မန္ဒာသည် ချာ ရုအပေါ်တွင် စိတ်ချဉ်ပေါက်သွားသည် ။ အမားလ်မှာ ဘာလုပ် ရမည်မ သိ ဖြစ်နေစဉ် မန္ဒာက ပြုံးစေဖြင့်

“ သူ့ဖာသာသူသွားတာ သွားစမ်းပါစေ။ စိတ်ကောက်သွားတာ။ ဘာ လဲ အစ်မကို ဖတ်ပြု ရင် ပြသနာပေါ်မှာ စိုးလို့ လား ”

အမားလ် အခက်ကြုံနေသည် ။ ချာရုကိုလည်း စိတ်ထဲတွင် မကျေမ နပ် ဖြစ်နေသည် ။

“ ဘာလို့ ပြသနာတက်ရမှာ လဲ၊ မဆိုင်ပါဘူး ”

အမားလ်သည် စာရွက်များကို လှန်လှောကာ စာဖတ်ပြုနေသည် ။
မန္ဒာက စာမျက်နှာများကို လက်ဖြင့်အုပ်ထားလိုက်ပြီး

“ နေပါစေတော့ မောင်လေးရယ်။ မဖတ်ပါနဲ့ တော့။ ရပါတယ် ”

ဆိုနစ်သံဖြင့် ပြောပြီးနောက် မန္ဒာသည် သူ့အနီးမှ ထသွားသည် ။

* * *